Доношење одлука на највишем нивоу, које ће утицати на наше животе, мора бити подвргнуто отвореној и поштеној и анализи

Скоро сви сада кажу да су ово тешка времена за Србију, да због преговора око Косова (за које неки сада тврде да и нису били преговори), та времена никада нису била тежа. У том контексту не постоји већи сигурносни вентил за незадовољство и цинизам у вези са актуелном ситуацијом од слободе изражавања у ма којем облику. Јер, доношење одлука на највишем нивоу, одлука које ће утицати на наше животе мора бити подвргнуто отвореној, поштеној и храброј анализи, будући да је суштина сваке владе, која претендује да буде добра, да грађанима говори искрено и разложно.

Дакле, ствари су прилично јасне, Запад је одлучио да нити један модел европске аутономије није решење за Србе на Косову, док ми истовремено очајнички вапимо: „Дајте нам бар нешто.” Тако су Срби на Косову од нације и грађана Србије сведени на синтагму „бар нешто”. Могли би приликом следећег пописа становништва да се тако национално и декларишу: „бар нешто.” Можда то и није случајно, претходна је власт контратужбу Србије против Хрватске назвала „техничком контратужбом”, што је Србе из Хрватске, заправо, свело на „технички проблем”. Па своје гласове на изборима нису дали Тадићу, већ Николићу.

Испада да су наши преговарачи у Бриселу били изненађени што нам није понуђено „бар нешто”, што аутоматски изазива и питање зашто имамо обавештајне службе, зашто их плаћамо? Само ради домаћих афера? Темељ свих успешних преговора и сопственог позиционирања у њима јесу правовремене и тачне информације и анализе о ставовима друге стране. Сада не помажу вајкања како немамо правих савезника, питање је да ли

смо их икада тражили? Зашто нисмо тражили да поред америчког дипломате Рикера у Бриселу седи и нашој страни суфлира неки руски дипломата? Које године смо коначно дозволили руском капиталу да уђе у Србију, ко је забрањивао оснивање прве руске банке у Србији, како смо се, пре само неколико година, пејоративно изражавали и о Русији и о Кини. И сада ти исти који су то изјављивали о Русији тврде како ће Србија непристајањем на услове ЕУ око Косова остати „изолована". Сећам се да су уочи избора прошле године неки из ДС-а тврдили „да би долазак СНС-а на власт значио рат и повратак у деведесете". Стално нас плаше неким катастрофичним даном „д", економским колапсом и изолацијом Србије, све ако Београд не пристане на „велико ништа". Пошто „бар нешто", за сада, не дају.

Господо, Белорусија је земља чији политички врх не може да путује по ЕУ, али та иста Белорусија има годишњу економску размену са Немачком од две милијарде евра, са Великом Британијом од 1,5 милијарди евра, са Пољском скоро две милијарде евра, просечна плата у Белорусији јесте око 500 евра, имају незнатно више становника од Србије, али војску дупло јачу од наше. А нису започели преговоре с ЕУ нити имају помоћ од ММФ-а. У реду, имају помоћ од Русије преко посебних цена за нафту и гас. Је л' то неко нама бранио да се са Русима договоримо, ајде да хипотетички размишљам, да им изнајмимо ваздухопловну базу на Пониквама или у Сјеници? Није нормалан, какав русофил, рећи ће неки. А видите, Албанци су Американцима дали Бондстил. И Американци су њихови савезници, подржавају их у свему. Мораш нешто да даш да би имао савезника. Опет ће неки, Руси немају интереса на Балкану, па тако ни за нас. Где то пише? У магазинима на енглеском језику који излазе у Москви уз помоћ Сороша.

Ако ћемо Американцима да препустимо тапију над Косовом, да би нам били драги савезници, хајде то да и отворено кажемо народу. А што се тиче инвестиција, нема тих чиновника из ЕУ који ће спречити приватника са Запада да уложи свој капитал у Србију ако му се гарантује правна сигурност и профит. Давање кредита, или помоћи, наравно, друга је прича која има и своје потпитање: до када ћемо живети на такав начин, када ће бити судњи дан „д" пуцања такве економије? И шта у том случају? Да сви колективно скочимо са Бранковог моста? Или ко нас је довео до Бранковог моста? Или, нека иде док иде?

Питање је и зашто нам је држава на ивици банкрота, па смо ето присиљени да прихватимо „велико ништа"? Ко је позатварао домаће банке, ко је и зашто буд зашто распродао домаће компаније, ко је покрао све оно што је народ 45 година стварао? Ко је и зашто свео војску на садашњи ниво, ко је и зашто по наређењу одређених амбасадора уништавао домаће наоружање? Ко је створио овако гломазну државну администрацију, које се ни Кина не би постидела? Зашто у парламенту и даље седи 250 посланика? Чему толики возни парк државне администрације? Министарство спољних послова Велике

Британије, Форин офис имало је 1982. године само три службена аутомобила. У тадашњој империји од Хонгконга до Гибралтара. Ако неко зна тачне одговоре на сва ова питања можда зна и одговор зашто нам нуде „велико ништа”.

(Политика)